

Arrest

nr. 126 359 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 22 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 november 2005 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 10 april 2006 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.3. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 24 april 2006 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Verzoeker diende op 27 april 2006 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 4 december 2006 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag zonder voorwerp werd verklaard.

1.6. Verzoeker diende op 4 september 2009 een aanvraag in om machtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 17 februari 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 13 maart 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.9. Verzoeker diende op 10 juli 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in de hoedanigheid van echtgenoot van een Unieburger.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 13 december 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 9 januari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.07.2013 werd ingediend door:

Naam: A.(...)

Voorna(a)m(en): M.(...) R.(...) A.(...)

Nationaliteit: Indische

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende:

' De familieleden bedoeld in artikel 40 bis§2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Op 08.07.2013 gaf de Procureur des Konings van het parket van Antwerpen negatief advies aan de stad Antwerpen betreffende de erkenning van het huwelijk om de volgende redenen:

Het ambt van de Procureur des Konings meende dat er in casu redenen zijn om dit huwelijk te weigeren en niet over te schrijven in de registers te Antwerpen:

-illegaal verblijf: Meneer verblijft illegaal in het land. Hij is in 2004 naar België gekomen en heeft in 2005 zijn eerste regularisatieaanvraag ingediend. Tot op heden heeft hij geen regularisatie verkregen.

-Kennismakingsrelaas/samenwonen: betrokkenen verklaren elkaar te hebben leren kennen in juni 2005. Ze zijn toen ook een relatie begonnen. Van 2005 tot 2008 waren ze soms samen, soms niet. Sinds 2008 zijn ze altijd samen. Vanaf 2008 tot 2010 hebben ze samengewoond in de (...). Sinds juni 2010 wonen ze samen in de (...). Volgens mevrouw waren er even problemen in 2011. Meneer is dan verhuisd en woonde tot 15.10.2012 in de (...). Ze zijn wel op 06.10.2012 gehuwd, dus nog voor meneer zijn adres terug had gewijzigd naar de (...).

-Bepaalde kennis van elkaars personalia. Meneer kent de verblijfshistoriek van mevrouw niet. Zo weet meneer niet dat mevrouw reeds sinds 2000 naar België komt en dat ze sinds 2002 reeds een studio

huurde in België. Meneer vermeldt niet dat mevrouw engeltjes verzamelt. Mevrouw kan geen enkele naam geven van de broers of zussen of de ouders van meneer. Deze zouden te moeilijk zijn. Mevrouw geeft ook geen enkele naam van de vrienden van meneer. Mevrouw weet niet dat meneer geen diploma heeft behaald. Meneer weet niets over de diploma's van mevrouw. Volgens mevrouw was er een trouwfeest met familie en getuigen, ongeveer 15 à 16 personen. Ze hebben 4000 € als cadeau gekregen. Meneer zegt dat het een etentje was van 20 à 25 personen in een restaurant.

Volgens betrokkenen huwen ze omdat dit zo hoort volgens de cultuur van meneer omdat ze kinderen willen. Meneer is moslim, mevrouw is katholiek. Betrokkenen zijn niet religieus gehuwd, meneer heeft geen bruidsschat betaald, noch zijn enige andere tradities gevolgd, wat toch vreemd is.

Meneer heeft een relatie gehad met mevrouw S.(...). Hijzelf verklaart dat deze relatie een jaar heeft geduurd (van eind 2005 tot eind 2006). Volgens mevrouw heeft meneer geen relatie gehad met S.(...). Deze vrouw is haar vriendin. Meneer heeft tijdelijk in de studio van haar vriendin verbleven wegens plaatstekort in haar studio. Meneer verklaart dat mevrouw niet op de hoogte was van zijn relatie met S.(...).

Meneer heeft geen inkomen, mevrouw verdient 800 € per maand, waarvan reeds 450€ huur moet betaald worden, 115 € aan elektriciteitskosten. Betrokkenen moeten dus overleven met 235€ per maand. Hiervan moeten ze alle kosten betalen, alsook eten ed. Dit is bijzonder ongeloofwaardig.

De verklaringen van betrokkenen inzake hun relatie zijn ongeloofwaardig om de hieronder opgesomde redenen:

-Meneer probeert reeds jarenlang verblijfsrecht te verwerven

-Zijn eerste poging dateert van 03.11.2005. Dan heeft hij zijn eerste regularisatieaanvraag ingediend. Deze aanvraag steunde onder meer op zijn duurzame relatie met mevrouw S.(...) A.(...). Betrokkenen woonden samen in de (...) in (...).

Meneer legde een samenwoningscontract voor waarin ze beweerden sedert 03.05.2005 met elkaar samen te wonen en een effectieve relatie te onderhouden.

-Op 12.01.2006 wordt een samenwoningstcontrole gedaan waaruit blijkt dat meneer en mevrouw S.(...) op hetzelfde adres wonen.

-Op 27 04 2006 dient meneer een nieuwe regularisatieaanvraag in op basis van zijn duurzame relatie met mevrouw S.(...). De wijkagent stelt op 12.10.2006 vast dat meneer nog steeds op het adres van mevrouw S.(...) woont. Dus minstens van 03.03.2005 tot 12.10.2006.

-Op 02 11 2009 dient meneer een derde regularisatieaanvraag in. Ditmaal op basis van 5 jaar onafgebroken woonst in België en duurzame verankering; Er wordt vermeld dat meneer reeds enkele vrienden heeft leren kennen. Echter geen woord over een mogelijke relatie met mevrouw N.(...).

-Op 12.11.2009 stelt dat de wijkagent vast dat meneer op 12.11.2009 op het adres (...) woonachtig is. Geen vermelding van een andere bewoner.

-Meneer voegt twee huurcontracten bij zijn aanvraag. Een huurcontract op naam van hemzelf en S.(...) A.(...) voor het adres (...). Het contract heeft een looptijd van een jaar van 01.04.2006 tot 31 03 2007.

-Het ander huurcontract staat op naam van meneer en mevrouw N.(...) en werd op 08.06.2009 ondertekend. Dit is de eerste maal dat mevrouw haar naam voorkomt in documenten van mijnheer. Maar meneer vermeldt niet dat betrokkenen een relatie hebben met elkaar, wat vreemd is gelet op het feit dat hij wel verschillende getuigenverklaringen van vrienden aan zijn dossier toevoegt.

-Op 08.02.2011 verstuurt de raadsman van meneer een nieuwe regularisatieaanvraag. Als woonplaats wordt (...) vermeld. Opnieuw is er sprake van een hele vrienden en kennissenkring maar met van een relatie met mevrouw N.(...) .

-Mevrouw op haar beurt woont ook reeds lange tijd in België, regelmatig op illegale wijze. Op 09 02.2008 wordt vastgesteld dat mevrouw met mevrouw S.(...) samenwoont op het adres (...). Ze wonen in dezelfde studio, op de derde verdieping achteraan. Op 13.03.2008 stelt de wijkagent vast dat de beide dames nog steeds op verdieping samenwonen maar aan de voorkant van het gebouw. Mevrouw verwerft op 08.07.2010 verblijfsrecht in België als EU onderdaan op basis van tewerkstelling.

-Voortgaande op de vroegere beweringen van betrokkenen en de voorgelegde huurcontracten blijkt dat meneer en mevrouw S.(...) van 03.03.2005 tot 31.03.2007 hebben samengewoond. Wat daarna gebeurd is, is onduidelijk Deze vaststellingen stemmen duidelijk niet overeen met de verklaringen van betrokkenen.

-Bovendien is het ook vreemd dat meneer op een ander adres is gaan verblijven in 2011. Hijzelf legt hierover geen verklaringen af. Integendeel in 2011 doet hij nog een regularisatieverzoek met vermelding van het adres (...). Hij woonde dan tot 15.10.2012 in de (...). Terwijl betrokkenen apart wonen van elkaar en de beweerde relatie op een lager pitje stond, gaan betrokkenen huwen in Litouwen.

-Meneer heeft geen legaal verblijf. Hij probeert reeds lange tijd verblijfsrecht bekomen. Hij heeft dit getracht via de relatie met mevrouw S.(...). Dit is niet gelukt.

-Nu probeert hij op basis van een huwelijk met een EU onderdane verblijfsrecht te verwerven.

Betrokkenen leggen onwaarschijnlijke verklaringen af, duidelijk niet overeenstemmend met objectieve feiten.

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 WIPR in combinatie met art 21 WIPR (openbare orde vereiste), artikel 18 WIPR (wetsontduiking)'

Op 30.07.2013 bracht de ambtenaar van de burgerlijke stand betrokkenen hiervan in kennis door middel van een aangetekend schrijven.

Gezien het huwelijk tussen betrokkenen bijgevolg niet erkend wordt in België, kan op basis van dit huwelijk geen verblijfsrecht bekomen worden.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

"Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enige middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Tevens voert verzoeker in zijn middel de formele en de materiële motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel aan. Verzoeker zet in zijn middel het volgende uiteen:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

De Wet Motivering Bestuurshandelingen is ook toepasselijk in het domein van het vreemdelingenrecht. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

In de motivering ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

Verzoeker is sedert 2005 in België. Verzoeker heeft zijn huidige echtgenote leren kennen in juni 2005.

Via zijn huidige echtgenote leert verzoeker mevrouw S.(...) kennen en verzoeker gaat met deze vrouw samenwonen en vraagt een regularisatiemachtiging tot verblijf op grond van deze samenwoonst-effectieve relatie. Einde 2006 komt er evenwel een breuk tussen verzoeker en mevrouw S.(...).

Verzoeker begint terug een relatie met mevrouw N.(...), zijn huidige echtgenote.

Mevrouw N.(...) zal zelf pas op 08.07.2010 een verblijfsrecht in België bekomen als burger van de EU op basis van tewerkstelling.

Tot 21.06.2010 beschikt mevrouw N.(...) evenmin over een verblijfsvergunning en is het evident dat mevrouw N.(...) niet over een officieel adres beschikt.

Vast staat evenwel dat verzoeker vanaf 08.02.2011 een regularisatieverzoek indient met als adres (...).

Aan een regularisatieverzoek gaat steeds een nazicht van de wijkagent vooraf, zodat het adres (...) vanaf 08.02.2011 vaststaat. Het adres (...) is tot op heden ongewijzigd gebleven. Ook mevrouw N.(...) is sedert haar officiële vestiging in België op dat adres ingeschreven. De Staatssecretaris stelt dat de relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote op een lager pitje stonden en precies dan zijn gaan huwen kan niet uit de adressen en verblijfplaatsen van verzoeker en zijn echtgenote afgeleid worden. De Staatssecretaris stelt dat verzoeker geen inkomen heeft.

Hieronder moet worden verstaan geen officieel inkomen. Verzoeker is immers reeds van 2005 in België en niemand kan zolang in België leven zonder enige vorm van inkomen.

De Staatssecretaris stelt dat het vreemd is dat er geen religieus huwelijk is geweest, dat er geen bruidsschat werd betaald en dat er geen tradities, hier wordt onder verstaan moslim-tradities, werden nageleefd. Zulks is onmogelijk, aangezien verzoeker en diens echtgenote in Litouwen zijn gaan huwen, op de gemeente van (...). De gemeente kan geen religieuze huwelijken voltrekken, noch bruidsschat opleggen of moslimtradities opleggen.

De Staatssecretaris miskent dan ook de gevolgen van de huwelijksakte en miskent hiermee de materiële motiveringsplicht.

De Staatssecretaris neemt het advies van de Procureur des Konings van Antwerpen over.

Tegen de beslissing van de Ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk niet in te schrijven is eveneens een beroep hangende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen. De beslissing is dan ook geenszins definitief. De huwelijksakte werd opgesteld in een ander EU-land, zodat de huwelijksakte op zich, noch de inhoud ervan, door de Staatssecretaris kan ontkend worden. Verzoeker is dan ook gehuwd met een EU-onderdaan en kan zich derhalve beroepen op art.40bis van de Wet van 15 december 1980.

Door de huwelijksakte te weigeren miskent de Staatssecretaris de materiële bewijswaarde van de huwelijksakte en wordt de materiële motiveringsplicht geschonden.

De ingeroepen motivering door de Algemene Directie Vreemdelingenzaken is dan ook in casu niet correct en buiten proportie en mist elk doel.

Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van verzoeker wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van de E-kaart van mevrouw N. N. toe, een document samenstelling van gezin op 11 september 2013, een certificate of marriage (vertaling van een Litouwse huwelijksakte) alsook bijhorende apostille + vertaling.

2.2. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij zich steunt op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent, doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

2.4. Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20,

dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.6. Blijkens de gegevens van het administratief dossier diende verzoeker op 10 juli 2013 een aanvraag voor een verblijfskaart in met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter), meer bepaald zijn echtgenote N. N.

2.7. Artikel 40bis van de vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische echtgenoot van een burger van de Unie. Hiervoor dient het familielid van de Unieburger die zelf geen burger van de Unie is een geldig paspoort voor te leggen en dient de bloed- of aanverwantschap te worden bewezen.

De in casu toepasselijke bepalingen van artikel 40bis van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;
(...)“

Artikel 44 van het vreemdelingenbesluit, dat tevens vermeld wordt in de bestreden beslissing, stipuleert het volgende:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.”

2.8. Blijkens het administratief dossier maakte verzoeker bij zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op 10 juli 2013 een huwelijksakte, zijn paspoort en de E-kaart van mevrouw N. N. over.

2.9. De gemachtigde van de staatssecretaris weigerde het verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker wegens een negatief advies van de procureur des Konings van het parket van Antwerpen aangaande de erkenning van het huwelijk.

2.10. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift in wezen kritiek uit op het negatief advies van de procureur des Konings van Antwerpen van 8 juli 2013 inzake de erkenning van het in Litouwen op 6 oktober 2012 voltrokken huwelijk tussen verzoeker en zijn Litouwse partner dat zich in het administratief dossier bevindt en waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen.

2.11. Voor zover verzoeker in zijn middel het advies van de procureur des Konings viseert waarbij het huwelijk niet als rechtsgeldig wordt aanzien en dit als voorwerp van zijn vordering beschouwt, merkt de Raad op dat hij op grond van artikel 144 van de Grondwet niet over de vereiste rechtsmacht beschikt om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een subjectief burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Artikel 27, § 1, laatste lid, van het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR) bepaalt overigens uitdrukkelijk dat *“ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep (kan) worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg”*. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het huwelijk van verzoeker in België niet wordt erkend (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Verzoeker geeft trouwens zelf aan dat er momenteel een beroep hangende is bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen tegen voormeld advies van de procureur des Konings. Het middel van verzoeker is bijgevolg niet ontvankelijk wegens gebrek aan rechtsmacht van de Raad voor zover dit kritiek bevat op het advies van de procureur des Konings (cf. RvS 21 december 2011, nr. 216.971; RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

2.12. Verzoeker stelt verder dat *“De huwelijksakte werd opgesteld in een ander EU-land, zodat de huwelijksakte op zich, noch de inhoud ervan, door de Staatssecretaris kan ontkend worden. Verzoeker is dan ook gehuwd met een EU-onderdaan en kan zich derhalve beroepen op art.40bis van de Wet van 15 december 1980.”* Volgens verzoeker miskent de gemachtigde van de staatssecretaris door de huwelijksakte te weigeren de materiële bewijswaarde van deze akte. De Raad wijst erop dat het niet de gemachtigde van de staatssecretaris is die de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte van verzoeker in twijfel trekt, maar dat de procureur des Konings tot deze conclusie komt in zijn advies van 8 juli 2013. In het kader van zijn wettigheidstoetsing kan de Raad enkel vaststellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins kennelijk onredelijk te werk ging door zich te baseren op het advies van de procureur des Konings en in zijn beslissing te oordelen dat *“Gezien het huwelijk tussen betrokkenen bijgevolg niet erkend wordt in België, kan op basis van dit huwelijk geen verblijfsrecht bekomen worden.”* De gemachtigde van de staatssecretaris heeft geenszins kennelijk onredelijk geoordeeld. Aangezien in het hierboven weergegeven artikel 44 van het vreemdelingenbesluit gestipuleerd staat dat *“de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, (...) enkel (kunnen) genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen”*, en dat het bewijs van aanverwantschap op grond van het advies van de procureur des Konings op losse schroeven is komen te staan, kan verzoeker niet genieten van de bepalingen uit de vreemdelingenwet die betrekking hebben op familieleden van burgers van de Unie. Met zijn verwijzing naar de procedure bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen tegen het advies van de procureur des Konings toont verzoeker niet aan dat zijn huwelijksakte door de Belgische overheden werd erkend en hij voldeed aan de wettelijke voorwaarden van de artikelen 40bis e.v. van de vreemdelingenwet.

2.13. Met zijn theoretische uiteenzetting onder de titel *“1. Algemeen juridisch kader”* is verzoeker verder niet bij machte om de concrete overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de feitelijke en juridische gegevens op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is daarin ontbreken. In de bestreden beslissing worden immers duidelijk de wettelijke grondslagen en de feitelijke vaststellingen vermeld op grond waarvan deze is genomen.

2.14. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat niet in een kennelijke wanverhouding tot de motieven. Er werd geen schending aangetoond van de materiële motiveringsplicht of van het evenredigheidsbeginsel.

Het aangevoerde middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN